

Causal Factors Affecting Financial Risk Management of Young Entrepreneurs During the Thai Economic Recession

Waraporn Kanjanaklod^{1*}, Panjaporn Kuenui², and Wikanda Kachathong³

¹ Faculty of Management Science, Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

² Faculty of Management Science, Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

³ Faculty of Management Science, Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

* Corresponding author: waraporn_wic@nstru.ac.th

Abstract

This research aimed to (1) study the level of financial risk management of young entrepreneurs during the Thai economic recession and (2) analyze the causal factors affecting financial risk management. The sample consisted of 300 young entrepreneurs operating small and medium-sized businesses. The instrument used was a questionnaire that was subjectively validated by experts for content validity ($IOC \geq .50$) and reliability (Cronbach's $\alpha \geq .70$). Data were analyzed using descriptive statistics, confirmatory factor analysis (CFA), and structural equation analysis (SEM). The descriptive results revealed that respondents expressed the highest level of agreement on all factors. The results of the measurement model testing showed acceptable fit indices ($CFI \geq .95$, $RMSEA \leq .07$). The causal analysis of financial risk management revealed that entrepreneurial factors positively influenced organizational ($\beta = .74$), market and ecosystem ($\beta = .54$), and institutional and policy ($\beta = .78$) factors. Meanwhile, market and ecosystem factors had the highest direct influence on financial risk management ($\beta = .44$), followed by organizational factors ($\beta = .30$), and institutional and policy factors ($\beta = .14$). This reflects that market ecosystem readiness and organizational structure strength are the main mechanisms for reducing financial risk among young entrepreneurs, while entrepreneurial factors act as an indirect driver through these two factors. The results indicate that developing entrepreneurial potential, improving internal management systems, and linking market networks are important strategies to enhance the financial resilience of young businesses during the economic downturn. The research recommends that the government design measures that are more accessible and consistent with the SME context.

Keywords: Risk Management, Finance, Young Entrepreneurs, Economic Recession

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยของประเทศไทย

วราพร กาญจนคลอด^{1*}, ปัญญา เกื้อนัย² และวิกานดา คชาทอง³

1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, ประเทศไทย

2 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, ประเทศไทย

3 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, ประเทศไทย

* Corresponding author. E-mail: waraporn_wic@nstru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาระดับการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยของประเทศไทย และ (2) วิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ที่ดำเนินธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง จำนวน 300 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถามผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ ($\text{IOC} \geq .50$) และความเชื่อมั่น ($\text{Cronbach's alpha} \geq .70$) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) และการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SEM) ผลการวิจัยเชิงพรรณนา พบว่า ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อทุกปัจจัยอยู่ในระดับมากที่สุด ผลการทดสอบโมเดลการวัดรายตัวแปรมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน พบว่า ปัจจัยด้านผู้ประกอบการส่งผลเชิงบวกต่อปัจจัยด้านองค์กร ($\beta = .74$) ด้านตลาดและระบบนิเวศ ($\beta = .54$) และด้านสถาบันและนโยบาย ($\beta = .78$) ขณะที่อิทธิพลโดยตรงต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงินสูงสุดคือปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ ($\beta = .44$) รองลงมาคือปัจจัยด้านองค์กร ($\beta = .30$) และปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย ($\beta = .14$) สะท้อนว่าความพร้อมของระบบนิเวศตลาดและความเข้มแข็งของโครงสร้างองค์กรเป็นกลไกหลักในการลดความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ส่วนปัจจัยด้านผู้ประกอบการทำหน้าที่ขับเคลื่อนผ่านอิทธิพลทางอ้อมไปยังสองปัจจัยดังกล่าว ผลการวิจัยชี้ว่าการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการควบคู่กับการยกระดับระบบบริหารภายในและการเชื่อมโยงเครือข่ายตลาด เป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการเสริมความทนทานทางการเงินของธุรกิจรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอย พร้อมทั้งแนะนำให้ภาครัฐออกแบบมาตรการที่เข้าถึงง่ายและสอดคล้องกับบริบท SMEs มากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: การบริหารความเสี่ยง, การเงิน, ผู้ประกอบการรุ่นใหม่, ภาวะเศรษฐกิจถดถอย

บทนำ

ในสภาพเศรษฐกิจที่ชะลอตัวและถดถอย การดำเนินธุรกิจโดยเฉพาะของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ (Young Entrepreneurs) มีความเปราะบางต่อความเสี่ยงทางการเงินในหลายด้าน เนื่องจากปัจจัยมหภาค เช่น อุปสงค์ผู้บริโภคลดลง ดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น เงินเฟ้อสูงขึ้น ต้นทุนโลจิสติกส์และอัตราแลกเปลี่ยนมีความผันผวน ส่งผลให้สภาพคล่องของธุรกิจหดตัว หนี้สินเพิ่มขึ้น และโอกาสทางรายได้ลดลง ในกรณีประเทศไทย พบว่า SMEs มีบทบาทสำคัญในเศรษฐกิจ โดยคิดเป็นร้อยละ 99.73 ของธุรกิจทั้งหมดและรองรับการจ้างงานเป็นจำนวนมาก (Kortana, 2019) แต่ขณะเดียวกันงานวิจัยยังพบว่า ผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลางในไทยยังมีช่องว่างด้านการบริหารความเสี่ยงและการใช้เครื่องมือทางการเงินอย่างเป็นระบบ (Sandmaung, 2023) ผู้ประกอบการรุ่นใหม่เป็นกลุ่มที่มีบทบาทเพิ่มขึ้นในระบบเศรษฐกิจไทยทั้งในฐานะสตาร์ทอัพ ผู้ประกอบการเอสเอ็มอีรุ่นใหม่ และผู้ประกอบการดิจิทัลคอมเมิร์ซ กลุ่มนี้มักใช้โมเดลธุรกิจที่เติบโตเร็ว พึ่งพาเทคโนโลยีและข้อมูล พึ่งพาเงินทุนภายนอก และมีสัดส่วนรายได้จากตลาดออนไลน์หรือต่างประเทศสูงกว่าเฉลี่ย จึงเผชิญความเสี่ยงเฉพาะตัวมากขึ้นในภาวะเศรษฐกิจถดถอย

ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ถือเป็นแหล่งของนวัตกรรมและบรรจุมารการจ้างงาน หากกลุ่มนี้ขาดความสามารถในการบริหารความเสี่ยง อาจนำไปสู่การปิดกิจการ เสียหายทางการเงิน และสูญเสียโอกาสในการเติบโตของเศรษฐกิจ (ทิปดี ทัทพกรณ์, 2560) นอกจากนี้ในช่วงเศรษฐกิจถดถอย หากผู้ประกอบการรุ่นใหม่ไม่สามารถบริหารความเสี่ยงทางการเงิน เช่น สภาพคล่อง หนี้สิน ต้นทุน ผันผวน อาจประสบปัญหาขาดทุน ล้มละลาย หรือคงอยู่ได้โดยไม่เติบโต (อินทิต โกศลวิตร, 2564) การเข้าใจปัจจัยเชิงสาเหตุช่วยหน่วยงานรัฐ สถาบันการเงิน และองค์กรพัฒนาในการออกแบบมาตรการสนับสนุนที่ตรงจุด เช่น เสริมสร้างความรู้ทางการเงิน จัดเครื่องมือฟินเทคให้ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ใช้งานง่าย และสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการบริหารความเสี่ยง แม้จะมีงานศึกษาด้านความเสี่ยงของเอสเอ็มอีอยู่พอสมควร แต่ยังพบช่องว่างความรู้เกี่ยวกับ “ปัจจัยเชิงสาเหตุ” ที่ทำให้ผู้ประกอบการรุ่นใหม่สามารถบริหารความเสี่ยงทางการเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพในบริบทเศรษฐกิจไทยช่วงถดถอย ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านองค์กร ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ ปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย งานวิจัยนี้จะช่วยเติมเต็มองค์ความรู้ในด้านดังกล่าว ผลการศึกษาสามารถนำไปใช้ได้จริง โดยผู้ประกอบการรุ่นใหม่สามารถใช้เป็นแนวทางประเมินตนเองและวางแผนบริหารความเสี่ยงได้ตั้งแต่ระยะเริ่มต้น เช่น การจัดโครงสร้างหนี้ การจัดการกระแสเงินสด แบบจำลองทางการเงิน การใช้เครื่องมือป้องกันความเสี่ยงอัตราแลกเปลี่ยน เป็นต้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยของประเทศไทย
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยของประเทศไทย

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความเสี่ยงทางการเงิน

ความเสี่ยงส่วนบุคคล หมายถึง ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจภายใต้ความไม่แน่นอน ซึ่งบุคคลจำเป็นต้องหาวิธีปกป้องผลประโยชน์ของตนจากปัจจัยที่อาจส่งผลกระทบต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ในชีวิตหรือการทำงาน (Hwang, 2014; Probahudono et al., 2013) ความเสี่ยงทางการเงิน หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจาก

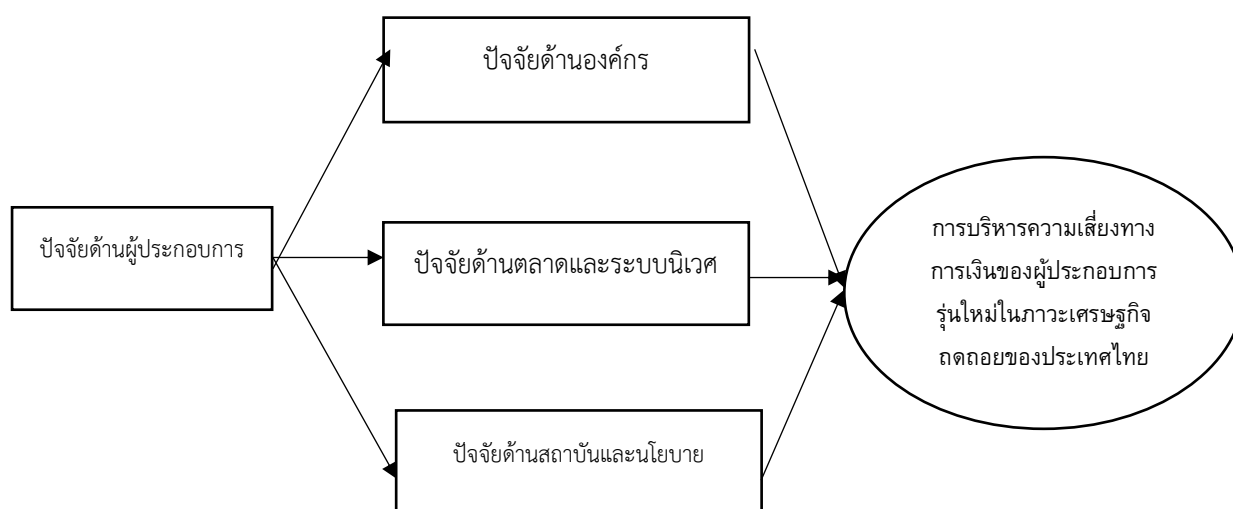

การระดมทุนผ่านการก่อหนี้ ซึ่งเป็นภาระต่อการจ่ายดอกเบี้ยและเงินต้นเมื่อครบกำหนด โดยความเสี่ยงทางการเงินสามารถจำแนกออกได้เป็นหลายประเภท ได้แก่ ความเสี่ยงด้านตลาด ความเสี่ยงจากความไม่สอดคล้องระหว่างสินทรัพย์และหนี้สิน ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง และความเสี่ยงด้านเครดิต (Aurora & Bacovia, 2009) โดยหน่วยงานด้านตรวจสอบภายในได้จำแนกประเภทของความเสี่ยงออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ความเสี่ยงด้านยุทธศาสตร์ ความเสี่ยงด้านการปฏิบัติการ ความเสี่ยงด้านการเงิน และความเสี่ยงด้านความปลอดภัยต่อร่างกายและทรัพย์สิน

แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยง

การบริหารความเสี่ยง (Risk Management) เป็นกระบวนการเชิงระบบที่มุ่งเน้นการระบุ ประเมิน และจัดการกับความเสี่ยงเพื่อให้ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อองค์กรหรือบุคคลมีความรุนแรงน้อยที่สุด รวมถึงการเพิ่มโอกาสต่อความสำเร็จของวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ กระบวนการดังกล่าวอาศัยทั้งหลักวิชาการและประสบการณ์ในการวิเคราะห์ปัจจัยความไม่แน่นอนที่อาจมีผลกระทบต่อกิจกรรมสำคัญขององค์กร เช่น ด้านกลยุทธ์ การเงิน ปฏิบัติการ และชื่อเสียงองค์กร (สุนันท์ เฟ่งจินดา, 2567) การประเมินความเสี่ยงเป็นหัวใจสำคัญของการบริหารความเสี่ยง เนื่องจากเป็นกระบวนการพิจารณาความเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์และระดับความรุนแรงของผลกระทบ ซึ่งช่วยให้องค์กรสามารถจัดลำดับความสำคัญและเลือกใช้ทรัพยากรในการควบคุมได้อย่างเหมาะสม (Sandmaung, M. (2024).) นอกจากนี้ การวางแผนตอบสนองต่อความเสี่ยงยังครอบคลุมถึงแนวทางการจัดการ เช่น การหลีกเลี่ยงความเสี่ยง การลดทอนผลกระทบ การโอนย้ายความเสี่ยง และการยอมรับความเสี่ยง ซึ่งต้องคำนึงถึงต้นทุนและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นในระยะยาว (OECD, 2020) ในระดับองค์กรรวม แนวคิด Enterprise Risk Management (ERM) ได้รับการยอมรับมากขึ้นในยุคที่มีความผันผวนสูง โดยมองความเสี่ยงทุกมิติขององค์กรเป็นภาพรวมเชื่อมโยงกัน ทั้งความเสี่ยงภายในและภายนอก เพื่อให้การตัดสินใจเชิงกลยุทธ์มีความสอดคล้องและครอบคลุมยิ่งขึ้น (Zainuddin et al., 2022) การบริหารความเสี่ยงที่ดีจึงไม่ได้เป็นเพียงการป้องกันความเสียหาย แต่ยังเป็นเครื่องมือสนับสนุนการเติบโตและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันขององค์กรในระยะยาว โดยการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายมิติ ทั้งปัจจัยเชิงบุคคล โครงสร้างองค์กร สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ และนโยบาย

จากหลักการ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ผู้วิจัยกำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยมีระเบียบวิธีการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในประเทศไทยที่ประกอบธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง (SMEs) ที่มีอายุไม่เกิน 40 ปี

การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-probability Sampling) โดยเฉพาะการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) สำหรับผู้ประกอบการที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ อายุไม่เกิน 40 ปี เป็นเจ้าของหรือผู้บริหารกิจการ และดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 1 ปี ขนาดของกลุ่มตัวอย่างกำหนดตามหลักการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุ (SEM) ที่ต้องใช้จำนวนตัวอย่างขั้นต่ำ 10-20 เท่าของจำนวนตัวแปรสังเกต เป็นจำนวนอย่างน้อย 300 ตัวอย่าง เพื่อความเที่ยงตรงของผลการวิเคราะห์

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งแบ่งแบบสอบถามเป็น 5 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านองค์กร ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ และปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย ส่วนที่ 3 ระดับการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของกิจการ และส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะ มาตราส่วนการประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Likert Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ระดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ทำการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (Index of Item-Objective Congruence: IOC ≥ 0.50) และตรวจสอบความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha ≥ 0.70)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างโดยตรง โดยผู้วิจัยแจกแบบสอบถามด้วยตนเองและรับกลับ จำนวน 300 คน ในการดำเนินการตอบแบบสอบถามจำนวน 300 ชุด ตรวจสอบแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา โดยตรวจสอบความถูกต้องความครบถ้วนของข้อมูล แล้วนำมากำหนดรหัสคำตอบเพื่อทำการวิเคราะห์ประมวลผลต่อไป
2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยการหาข้อมูลด้วยการค้นคว้าจากเอกสารและบทความที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานที่ใช้เป็นแนวทางในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น จำวิเคราะห์ภายหลังการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล จากการตอบแบบสอบถามของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 300 ชุด และประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปด้วยวิธีการทางสถิติ ดังนี้

1. เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Correlation Analysis) การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมและความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (CFA) การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling: SEM) เพื่อทดสอบโมเดลเชิงสาเหตุ

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่จำนวน 300 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60.0 ขณะที่เพศชายมีร้อยละ 40.0 โดยกลุ่มอายุส่วนใหญ่มีช่วงอายุระหว่าง 26–35 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.3 รองลงมาคือช่วงอายุ 36–40 ปี ร้อยละ 31.7 ด้านระดับการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 70.0 รองลงมาคือระดับปริญญาโท ร้อยละ 23.3 สำหรับรายได้ต่อเดือนของผู้ประกอบการส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 20,001–40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 53.3 และมีระยะเวลาในการประกอบธุรกิจเฉลี่ยระหว่าง 1–3 ปี คิดเป็นร้อยละ 58.3 สะท้อนให้เห็นว่าผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในกลุ่มตัวอย่างเป็นบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยทำงานต้น มีการศึกษาดี รายได้อยู่ในระดับปานกลาง และอยู่ในระยะบุกเบิกหรือเริ่มต้นสร้างความมั่นคงทางธุรกิจ

2. การวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของตัวแปรในกรอบแนวความคิด

2.1 สถิติเชิงพรรณนาของตัวแปรในกรอบแนวความคิด

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน

ปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ปัจจัยด้านผู้ประกอบการ	4.68	.29	มากที่สุด
2. ปัจจัยด้านองค์กร	4.67	.29	มากที่สุด
3. ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ	4.70	.23	มากที่สุด
4. ปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย	4.67	.30	มากที่สุด
5. การบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยของประเทศไทย	4.59	.35	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 แสดงผลค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อทุกปัจจัยอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งในส่วนของปัจจัยด้านผู้ประกอบการ ($\bar{X}$ = 4.68, S.D. = .29) ปัจจัยด้านองค์กร ($\bar{X}$ = 4.67, S.D. = .29) ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ ($\bar{X}$ = 4.70, S.D. = .23) และปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย ($\bar{X}$ = 4.67, S.D. = .30)

2.2 การวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของตัวแปรในกรอบแนวความคิด

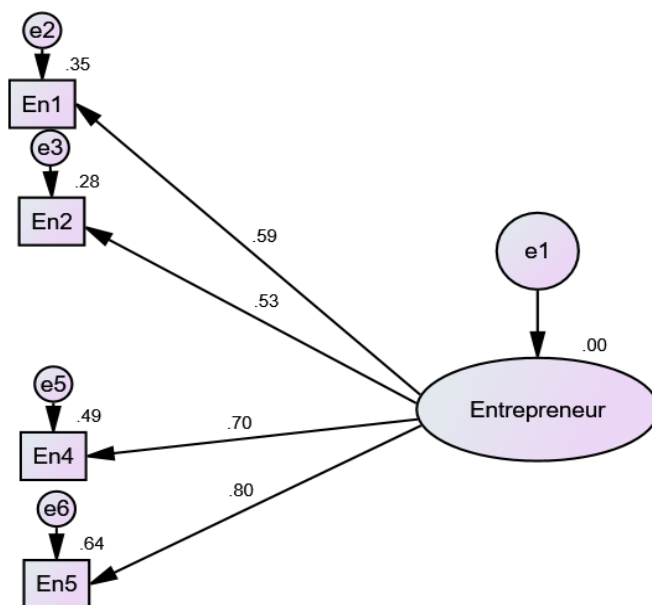
ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของตัวแปรในกรอบแนวความคิด โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) ได้ทำการวิเคราะห์หตัวแปรแฝง ในกรอบแนวคิดการวิจัย ทั้ง 5 ตัวแปร ได้แก่ 1. ปัจจัยด้านผู้ประกอบการ 2. ปัจจัยด้านองค์กร 3. ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ 4. ปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย 5. การบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Regression Weight) ของแต่ละข้อคำถาม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) ปัจจัยด้านผู้ประกอบการ (Entrepreneur)

ค่าสถิติวัดความกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันที่กำหนดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ปัจจัยด้านผู้ประกอบการบางส่วนไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด พิจารณาหลักที่ค่า (χ^2/df) เท่ากับ 5.211 ซึ่งควรมีค่าน้อย

กว่า 3 และค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดลหลายตัวยังไม่ผ่านเกณฑ์ จึงพิจารณาหาโมเดลที่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์เพื่อให้ได้โมเดลที่มีค่าพารามิเตอร์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติอย่างแท้จริงปรับโมเดลใหม่ เมื่อปรับโมเดลให้กลมกลืนแล้วจึงได้ค่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดพิจารณาได้จาก (χ^2/df) เท่ากับ 2.482 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 3 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยได้ค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดล ดังนี้ CMIN/df=2.482, CFI=0.950, IFI=0.951, RMR=0.045, RMSEA=0.047 และมีค่า p-value of Chi-square = 0.000 ดังภาพที่ 2

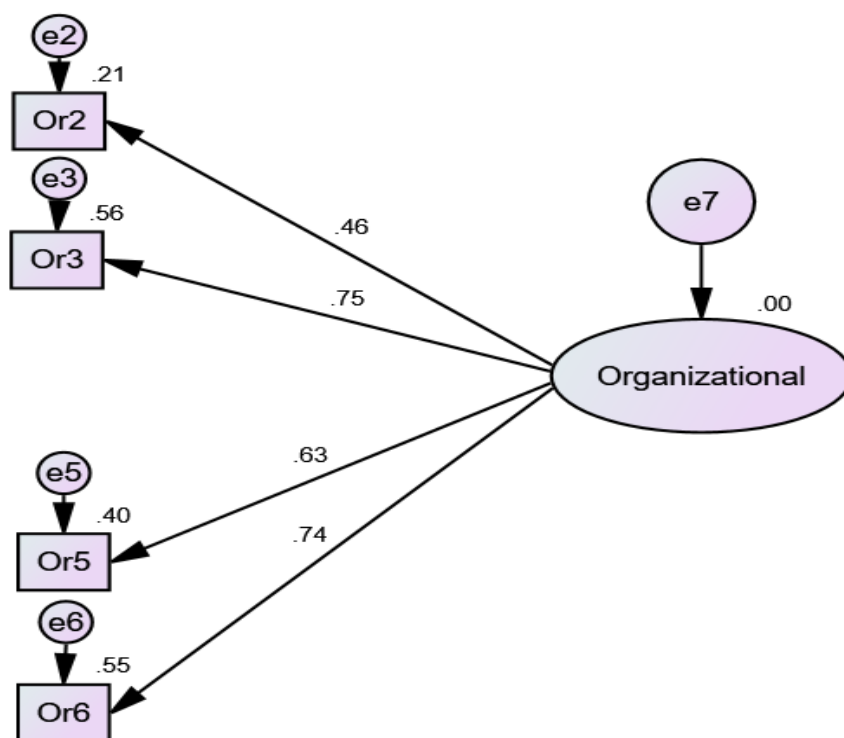
Chi-square = 4.964, chi-square/df= 2.482, df= 2, p=0.000
CFI=0.950, IFI=0.951, RMR=0.045, RMSEA=0.047

ภาพที่ 2 การวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของตัวแปรปัจจัยด้านผู้ประกอบการ

จากภาพที่ 2 พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Regression Weight) ของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปรแฝงด้านปัจจัยด้านผู้ประกอบการ (Entrepreneur) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.53-0.80 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีค่า C.R. (Critical Ratio) > 1.96 จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีน้ำหนักองค์ประกอบไม่เท่ากับศูนย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value < 0.05) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้เหล่านั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของตัวแปรแฝง

2) ปัจจัยด้านองค์กร (Organizational)

ค่าสถิติวัดความกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันที่กำหนดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ปัจจัยด้านองค์กรบางส่วนไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด พิจารณาหลักที่ค่า (χ^2/df) เท่ากับ 4.875 ซึ่งควรมีค่าน้อยกว่า 3 และค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดลหลายตัวยังไม่ผ่านเกณฑ์ จึงพิจารณาหาโมเดลที่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์เพื่อให้ได้โมเดลที่มีค่าพารามิเตอร์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติอย่างแท้จริงปรับโมเดลใหม่ เมื่อปรับโมเดลให้กลมกลืนแล้วจึงได้ค่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดพิจารณาได้จาก (χ^2/df) เท่ากับ 0.108 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 3 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยได้ค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดล ดังนี้ CMIN/df=0.108, CFI=1.000, IFI=1.000, RMR=0.002, RMSEA=0.000 และมีค่า p-value of Chi-square = 0.000 ดังภาพที่ 3

Chi-square = 0.217, chi-square/df= 0.108, df= 2, p=0.000

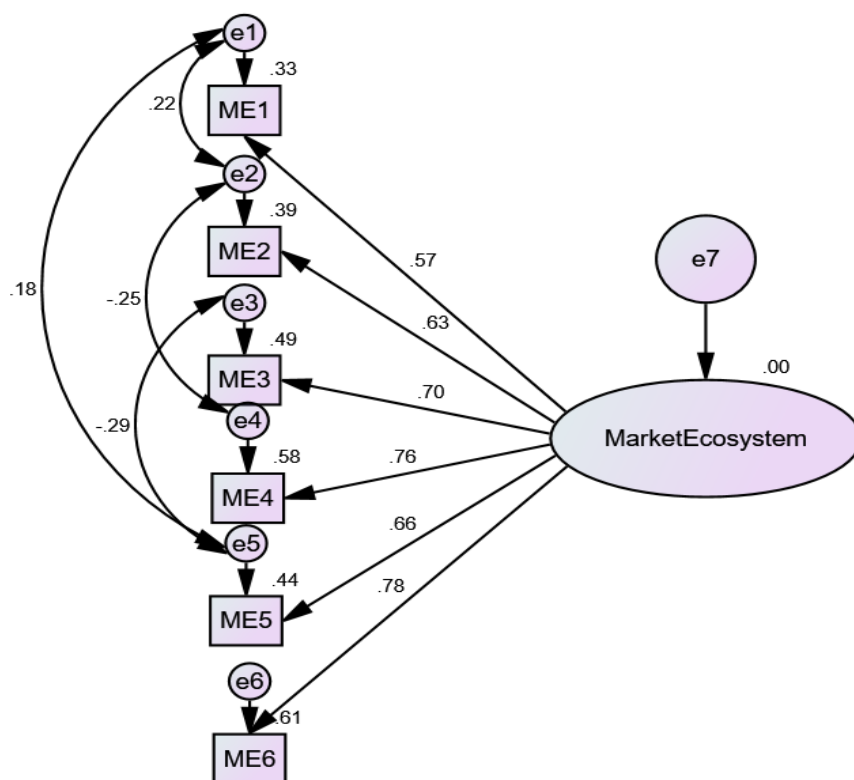
CFI=1.000, IFI=1.000, RMR=0.002, RMSEA=0.000

ภาพที่ 3 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของตัวแปรปัจจัยด้านองค์กร (Organizational)

จากภาพที่ 3 พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Regression Weight) ของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปรแฝงด้านปัจจัยด้านองค์กร (Organizational) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.46-0.75 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีค่า C.R. (Critical Ratio) > 1.96 จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีน้ำหนักองค์ประกอบไม่เท่ากับศูนย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value < 0.05) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้เหล่านั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของตัวแปรแฝง

3) ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ (Market and Ecosystem)

ค่าสถิติวัดความกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันที่กำหนดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ บางส่วนไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด พิจารณาหลักที่ค่า (χ^2/df) เท่ากับ 7.254 ซึ่งควรมีค่าน้อยกว่า 3 และค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดลหลายตัวยังไม่ผ่านเกณฑ์ จึงพิจารณาหาโมเดลที่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์เพื่อให้ได้โมเดลที่มีค่าพารามิเตอร์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติอย่างแท้จริงปรับโมเดลใหม่ เมื่อปรับโมเดลให้กลมกลืนแล้วจึงได้ค่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดพิจารณาได้จาก (χ^2/df) เท่ากับ 2.640 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 3 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยได้ค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดล ดังนี้ CMIN/df=2.640, CFI=0.987, IFI=0.987, RMR=0.009, RMSEA=0.004 และมีค่า p-value of Chi-square = 0.000 ดังแสดงในภาพที่ 4

Chi-square = 13.201, chi-square/df= 2.640, df= 5, p=0.000

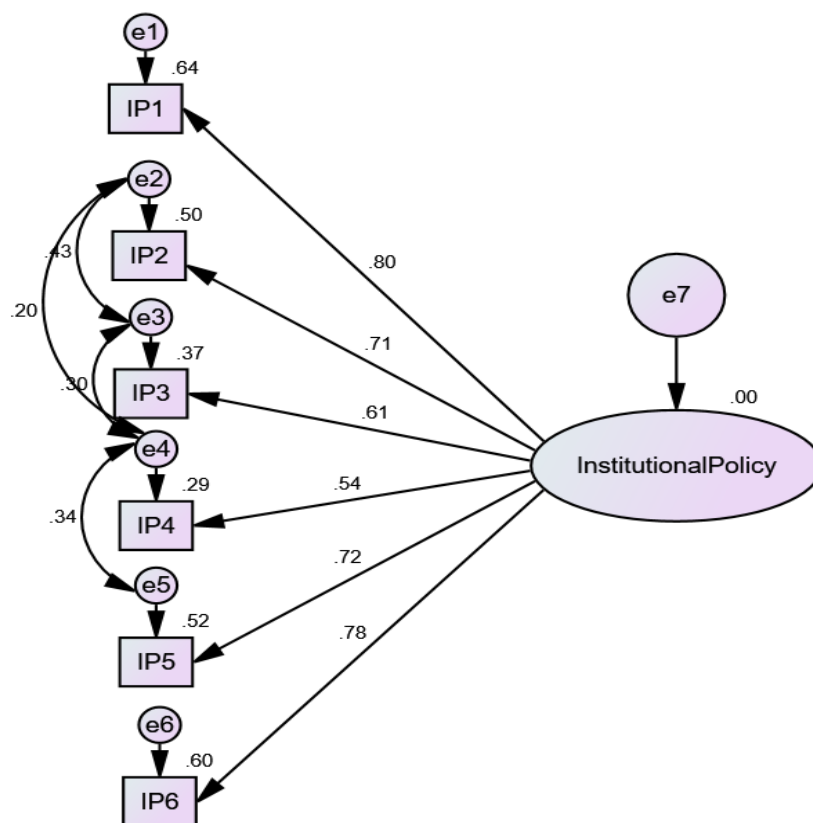
CFI=0.987, IFI=0.987, RMR=0.009, RMSEA=0.009

ภาพที่ 4 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ

จากภาพที่ 4 พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Regression Weight) ของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปรแฝงด้านปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ (Market and Ecosystem) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.57-0.78 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีค่า C.R. (Critical Ratio) > 1.96 จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีน้ำหนักองค์ประกอบไม่เท่ากับศูนย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value < 0.05) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้เหล่านั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของตัวแปรแฝง

4) ปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย (Institutional and Policy)

ค่าสถิติวัดความกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันที่กำหนดกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ บางส่วนไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด พิจารณาหลักที่ค่า (χ^2/df) เท่ากับ 8.621 ซึ่งควรมีค่าน้อยกว่า 3 และค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดลหลายตัวยังไม่ผ่านเกณฑ์ จึงพิจารณาหาโมเดลที่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์เพื่อให้ได้โมเดลที่มีค่าพารามิเตอร์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติอย่างแท้จริงปรับโมเดลใหม่ เมื่อปรับโมเดลให้กลมกลืนแล้วจึงได้ค่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดพิจารณาได้จาก (χ^2/df) เท่ากับ 2.717 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 3 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยได้ค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดล ดังนี้ CMIN/df=2.717, CFI=0.989, IFI=0.990, RMR=0.009, RMSEA=0.04 และมีค่า p-value of Chi-square = 0.000 ดังแสดงในภาพที่ 5

Chi-square = 13.201, chi-square/df= 2.640, df= 5, p=0.000

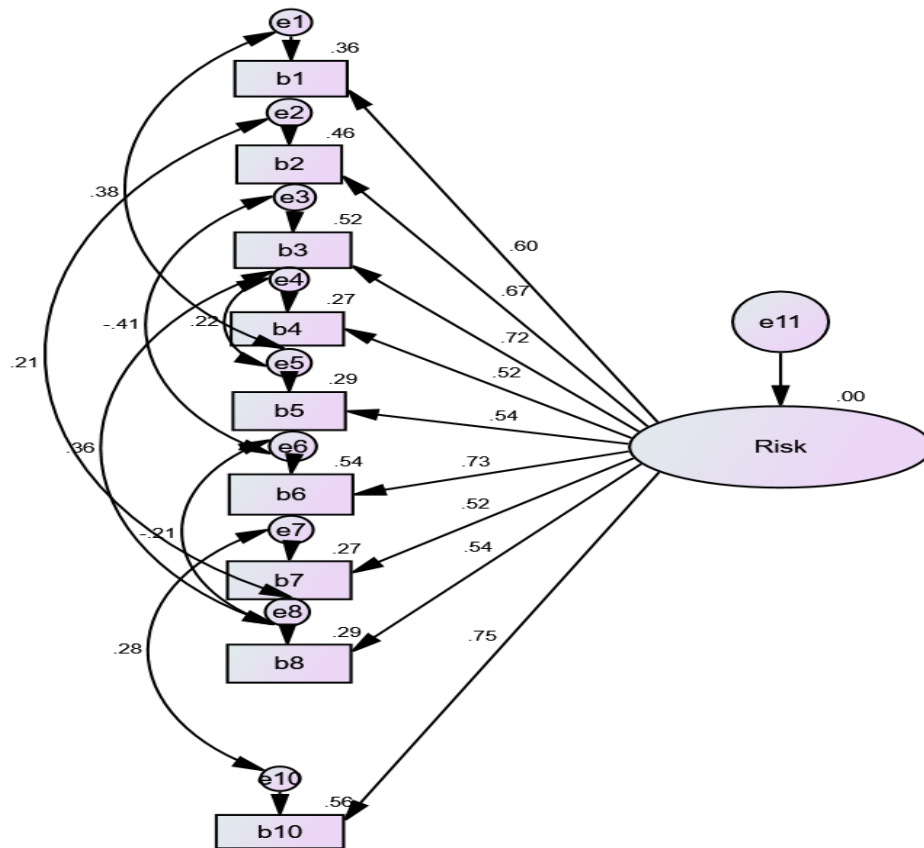
CFI=0.987, IFI=0.987, RMR=0.009, RMSEA=0.009

ภาพที่ 5 การวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย

จากภาพที่ 5 พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Regression Weight) ของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปรแฝงด้านปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ (Market and Ecosystem) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.54-0.80 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีค่า C.R. (Critical Ratio) > 1.96 จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีน้ำหนักองค์ประกอบไม่เท่ากับศูนย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value < 0.05) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้เหล่านั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของตัวแปรแฝง

5. การบริหารความเสี่ยงทางการเงิน (Financial Risk Management)

ค่าสถิติวัดความกลมกลืนของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันที่กำหนดกับข้อมูลเชิงประจักษ์การบริหารความเสี่ยงทางการเงิน บางส่วนไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด พิจารณาหลักที่ค่า (χ^2/df) เท่ากับ 8.621 ซึ่งควรมีค่าน้อยกว่า 3 และค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดลหลายตัวยังไม่ผ่านเกณฑ์ จึงพิจารณาหาโมเดลที่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์เพื่อให้ได้โมเดลที่มีค่าพารามิเตอร์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติอย่างแท้จริงปรับโมเดลใหม่ เมื่อปรับโมเดลให้กลมกลืนแล้วจึงได้ค่าอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดพิจารณาได้จาก (χ^2/df) เท่ากับ 2.717 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 3 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยได้ค่าสถิติวัดความสอดคล้องของโมเดล ดังนี้ CMIN/df=2.479, CFI=0.971, IFI=0.971, RMR=0.015, RMSEA=0.07 และมีค่า p-value of Chi-square = 0.000 ดังแสดงในภาพที่ 6

Chi-square = 13.201, chi-square/df= 2.640, df= 5, p=0.000

CFI=0.987, IFI=0.987, RMR=0.009, RMSEA=0.009

ภาพที่ 6 การวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน

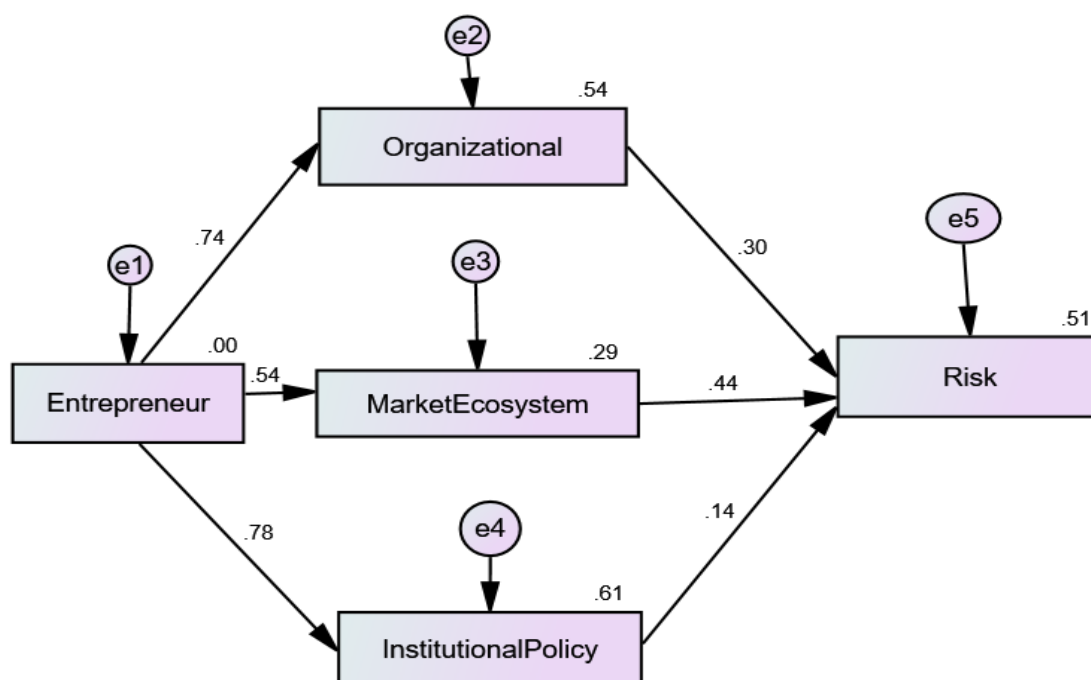
จากภาพที่ 6 พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Regression Weight) ของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้วัดตัวแปรแฝงด้านการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน มีค่าอยู่ระหว่าง 0.52-0.75 และค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีค่า C.R. (Critical Ratio) > 1.96 จึงสรุปได้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีน้ำหนักองค์ประกอบไม่เท่ากับศูนย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p-value < 0.05) แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้เหล่านั้นเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของตัวแปรแฝง

3. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยของประเทศไทย

ตารางที่ 2 ค่าความสัมพันธ์ในโมเดล (Standardized Path Coefficients)

ความสัมพันธ์	ค่าอิทธิพล (β)	การตีความ
Entrepreneur $\rightarrow$ Organizational	.74	มีอิทธิพลสูงมาก
Entrepreneur $\rightarrow$ Market Ecosystem	.54	มีอิทธิพลสูง
Entrepreneur $\rightarrow$ Institutional Policy	.78	มีอิทธิพลสูงมาก
Organizational $\rightarrow$ Risk	.30	มีอิทธิพลปานกลาง
Market Ecosystem $\rightarrow$ Risk	.44	มีอิทธิพลปานกลางค่อนข้างสูง
Institutional Policy $\rightarrow$ Risk	.14	อิทธิพลต่ำ

ผลการวิเคราะห์โมเดลเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Modeling: SEM) ชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยด้านผู้ประกอบการ (Entrepreneur) มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมปัจจัยด้านองค์กร (Organizational), ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ (Market Ecosystem) และปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย (Institutional Policy) ซึ่งปัจจัยทั้งสามนี้เป็นกลไกสำคัญที่ช่วยลดความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอย โดยพบว่าปัจจัยด้านผู้ประกอบการมีอิทธิพลเชิงบวกสูงต่อปัจจัยด้านองค์กร ($\beta = .74$) ปัจจัยด้านระบบนิเวศทางการตลาด ($\beta = .54$) และปัจจัยด้านนโยบายสถาบัน ($\beta = .78$) แสดงให้เห็นว่า เมื่อผู้ประกอบการมีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการตัดสินใจทางธุรกิจที่ดี ย่อมส่งผลให้โครงสร้างการบริหารจัดการในองค์กรเข้มแข็งขึ้น รวมทั้งมีขีดความสามารถในการสร้างเครือข่ายตลาดและตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการต่างๆ ของภาครัฐได้ดียิ่งขึ้น ในส่วนของปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน พบว่า ปัจจัยด้านระบบนิเวศตลาดมีค่าสัมประสิทธิ์สูงสุด ($\beta = .44$) รองลงมาคือปัจจัยด้านองค์กร ($\beta = .30$) และปัจจัยด้านนโยบายสถาบันมีผลในระดับต่ำ ($\beta = .14$) สะท้อนให้เห็นว่า ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งทุน เครือข่ายคู่ค้า และความมั่นคงของห่วงโซ่อุปทานมีผลสำคัญต่อการลดความเสี่ยงมากกว่าปัจจัยที่เกิดจากสภาพแวดล้อมเชิงนโยบายภาครัฐโดยตรง ผลลัพธ์นี้บ่งชี้ว่าองค์ประกอบที่อยู่ใกล้ตัวองค์กรและตลาดมีความสำคัญยิ่งต่อการรับมือกับความผันผวนทางเศรษฐกิจ ดังภาพที่ 7

ภาพที่ 7 ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยของประเทศไทย

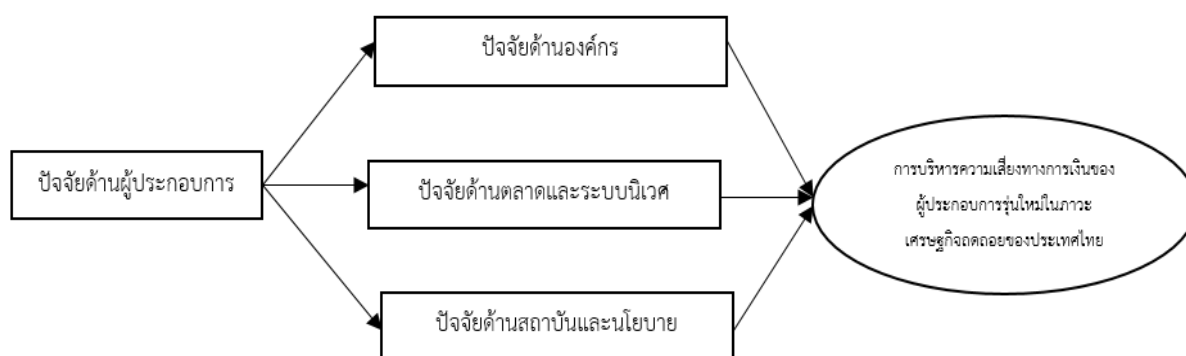
อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์โมเดลเชิงโครงสร้างพบว่า ปัจจัยด้านผู้ประกอบการ (Entrepreneur) สะท้อนถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ทั้งด้านความรู้ด้านการเงิน ทักษะการบริหาร และทัศนคติด้านความเสี่ยง มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมองค์ประกอบอื่น ได้แก่ ปัจจัยด้านองค์กร (Organizational) ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ (Market Ecosystem) และปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย (Institutional Policy) ทั้งนี้ อิทธิพลเชิงเส้นทาง

เท่ากับ $\beta = .74, .54$ และ $.78$ ตามลำดับ แสดงว่าผู้ประกอบการที่มีศักยภาพสูงมักจะมียอดกำไรที่จัดการได้ดี มีเครือข่ายทางการตลาดแข็งแกร่ง และสามารถตอบสนองต่อนโยบาย/สถาบันได้อย่างทันทั่วถึงที่ ส่งผลให้กลไกเหล่านี้เป็นช่องทางสำคัญในการลดความเสี่ยงทางการเงินของกิจการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอย ในส่วนของอิทธิพลโดยตรงต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน พบว่า ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศมีค่าสัมประสิทธิ์สูงสุด รองลงมาคือปัจจัยด้านองค์กรและท้ายสุดคือปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย ผลนี้สะท้อนว่า สำหรับผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจที่ไม่แน่นอน สิ่งที่มีความสำคัญที่สุดคือ ความสามารถในการเข้าถึงตลาดและทรัพยากรภายนอก (เครือข่ายซัพพลายเออร์ คู่ค้า แหล่งทุน) ตามที่ Thailand Development Research Institute (TDRI) ได้ระบุไว้ว่า “SMEs need ecosystems, not just support” ซึ่งเน้นว่าการมีระบบนิเวศที่เอื้ออำนวยมากกว่าการให้เพียงโครงการสนับสนุนแบบแยกส่วน (Loetnithat et al., 2025) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ The Factors Affecting Effectiveness Of Risk Management Of Small And Medium Enterprises In Thailand (Sakulkijkarn & Khanthong, 2023) ที่พบว่าปัจจัยสำคัญในการบริหารความเสี่ยงของ SMEs ไทยคือ “risk culture, human resource investment, IT investment” ซึ่งล้วนอยู่ภายใต้กรอบขององค์ประกอบด้านองค์กรและตลาด ระบบนิเวศ นอกจากนี้ งานวิจัยของ Phattanan Boonyanuphong (2021) พบว่า การเข้าถึงแหล่งเงินทุนถูกจำกัดโดยความไม่สมมาตรของข้อมูล (information asymmetry) และอายุของกิจการ ซึ่งสะท้อนถึงความสำคัญของระบบนิเวศตลาดและโครงสร้างองค์กรในการลดความเสี่ยงทางการเงิน อย่างไรก็ตาม อิทธิพลของปัจจัยด้านสถาบันและนโยบาย (Institutional Policy) ค่อนข้างต่ำซึ่งอาจสะท้อนว่าแม้จะมีนโยบายสนับสนุนจากภาครัฐ แต่สำหรับผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยนั้น การทำงานร่วมกับนโยบายยังอยู่ในระดับเบื้องต้นหรือมีอุปสรรคในการเข้าถึงจริง เช่น ขั้นตอนที่ซับซ้อน ระยะเวลาารอนาน หรือไม่ตรงกับความต้องการของธุรกิจขนาดเล็ก งานวิจัยของ The Effectiveness of Risk Management and Business Performance: SMEs in Bangkok, Thailand (Kortana, 2019) เน้นว่าผู้ประกอบการควรมุ่งใช้ Balanced Scorecard ร่วมกับกลยุทธ์บริหารความเสี่ยง โดยมีข้อเสนอว่า “support governmental initiatives increasing risk management literacy” ขาดการเน้นที่โครงสร้างนโยบายที่ง่ายและเข้าถึงได้ ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่า ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยความได้เปรียบของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถส่วนบุคคลเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับโครงสร้างระบบภายในองค์กรและการเชื่อมโยงกับตลาด ระบบนิเวศภายนอกอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นตัวแปรที่ส่งผลโดยตรงต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน อีกทั้งยังบ่งชี้ว่าการสนับสนุนจากนโยบายภาครัฐ แม้จะมีความสำคัญแต่ยังไม่ใช่ว่าปัจจัยหลักที่ผู้ประกอบการสัมผัสได้ในสภาพเศรษฐกิจที่มีความไม่แน่นอนสูง

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

ภาพที่ 8 องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

งานวิจัยนี้นำเสนอองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับกลไกเชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในภาวะเศรษฐกิจถดถอย โดยระบุว่าปัจจัยด้านผู้ประกอบการเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญที่ส่งผลเชิงอ้อมต่อการลดความเสี่ยงทางการเงินผ่านการเสริมสร้างประสิทธิภาพขององค์กร การพัฒนาเครือข่ายตลาด และความสามารถในการปรับตัวต่อสถาบันและนโยบายภายนอก นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยด้านตลาดและระบบนิเวศ รวมทั้งปัจจัยด้านองค์กร เป็นปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงต่อการบริหารความเสี่ยงทางการเงินในระดับสูงที่สุด สะท้อนให้เห็นว่า ระบบสนับสนุนทางธุรกิจและการจัดการภายในองค์กรที่มีประสิทธิภาพเป็นเกราะป้องกันสำคัญของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในสภาพเศรษฐกิจที่ผันผวน ขณะที่ปัจจัยด้านสถาบันและนโยบายแม้จะมีผลเชิงบวก แต่ยังส่งผลในระดับต่ำกว่า งานวิจัยนี้ได้สร้างองค์ความรู้ใหม่ที่ชี้ว่า การลดความเสี่ยงทางการเงินของผู้ประกอบการรุ่นใหม่ต้องเริ่มจากการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ ซึ่งจะนำไปสู่การเสริมความแข็งแกร่งขององค์กรและระบบนิเวศตลาดเป็นลำดับถัดไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. หน่วยงานภาครัฐควรพัฒนาและออกแบบมาตรการสนับสนุนผู้ประกอบการรุ่นใหม่ให้เข้าถึงได้ง่ายขึ้น เช่น การลดขั้นตอนการยื่นขอสินเชื่อ การสร้างแพลตฟอร์มเชื่อมโยงแหล่งทุน และการให้คำปรึกษาด้านการบริหารความเสี่ยง เพื่อให้สามารถรับมือกับภาวะเศรษฐกิจถดถอยได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความรู้และทักษะทางการเงิน การวางแผนธุรกิจ และการบริหารต้นทุน เพื่อเป็นรากฐานที่ช่วยพัฒนาประสิทธิภาพขององค์กรและลดโอกาสเกิดความเสี่ยงทางการเงิน
3. สถาบันการศึกษาควรบูรณาการองค์ความรู้ด้านการบริหารความเสี่ยงทางการเงินและทักษะผู้ประกอบการสู่หลักสูตรเพื่อเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในการดำเนินธุรกิจ
4. หน่วยงานสนับสนุนภาคเอกชนและสมาคมธุรกิจควรส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ เข้าถึงตลาด และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในสภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมหลากหลายประเภทธุรกิจและพื้นที่ทางภูมิศาสตร์มากขึ้น เพื่อให้ผลการวิจัยมีความเป็นตัวแทน (Generalizability) สูงขึ้น
2. ควรเพิ่มตัวแปรแทรกหรือปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมอื่น เช่น เทคโนโลยีดิจิทัล ความพร้อมด้านนวัตกรรม หรือพฤติกรรมผู้บริโภค เพื่อทำความเข้าใจกลไกการบริหารความเสี่ยงในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น
3. ควรใช้ระเบียบวิธีเชิงคุณภาพหรือวิธีผสมผสาน เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการวิจัยกรณีศึกษา เพื่อค้นหาปัจจัยเฉพาะที่สะท้อนประสบการณ์จริงของผู้ประกอบการรุ่นใหม่

เอกสารอ้างอิง

ทิปติ ทัพพรณ. (2560). การสร้างผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในยุคไทยแลนด์ 4.0. *RMUTT Global Business and Economics Review*, 12(2): 107-122. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/118555/90906>

- อินทิต โกศลวิตร. (2564). การพยากรณ์ความล้มเหลวทางการเงินของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. *วารสารบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 10(2), 41–56. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jms_ubu/article/view/243837.
- มุกดาฉาย แสนเมือง. (2567). การจัดการความเสี่ยงของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กรณีศึกษา ภาคบริการในเขตกรุงเทพและปริมณฑล เพื่อนำไปสู่ความยั่งยืนขององค์กร. *วารสารนวัตกรรมและการจัดการ*, 9(2): 35-53. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/journalcim/article/view/281063/186872>.
- สุนันท์ เฟ่งจินดา. (2567). การบัญชีบริหารและการบริหารความเสี่ยงที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการค้าสมัยใหม่ในยุคดิจิทัลกรณีศึกษา: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกรุงเทพมหานคร (ธุรกิจ SMEs). *วารสารรัชภาค*, 18(58): 132-149. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/RJPJ/article/view/270808/182611>
- Agung Probohudono Greg Tower Rusmin Rusmin, (2013). Risk disclosure during the global financial crisis. *Social Responsibility Journal* 9(1). DOI:10.1108/17471111311307859
- Bunea-Bontas, Cristina Aurora (2009): Basic Principles of Hedge Accounting. Published in: Economy. *Transdisciplinarity. Cognition*, 12(1): 172-181. https://mpra.ub.uni-muenchen.de/17072/1/MPRA_paper_17072.pdf
- Jong Ho Hwang. (2014). A proposal for an open-source financial risk model. *Journal of Financial Regulation and Compliance*, 22(3) DOI:10.1108/JFRC-08-2013-0027.
- Kortana, T. (2019). The Effectiveness of Risk Management and Business Performance: SMEs in Bangkok, Thailand. *International Journal of Supply Chain Management*, 8(5). https://ojs.excelingtech.co.uk/index.php/IJSCM/article/download/3653/1945?utm_
- Loetnithat, C., Vajragupta, Y., & Chaimadee, T. (2025). SMEs need ecosystems, not just support. Thailand Development Research Institute (TDRI). Retrieved from <https://tdri.or.th/en/2025/10/smes-need-ecosystems-not-just-support/>
- Phattanan Boonyanuphong. (2021). Financing Constraints of Small and Medium Enterprises: cases study of Southern border provinces of Thailand. *Chiang Mai University Journal of Economics*, 25(1): 38-61.
- Sandmaung, M. (24). Risk Management of Small and Medium Enterprises: A Case Study of the Service Sector in Bangkok and Metropolitan Areas to Achieve Organizational Sustainability. *Journal of Innovation and Management*, 9(2), 35–53. retrieved from <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/journalcim/article/view/281063>
- Sakulkijkarn, W., & Khanthong, J. (2023). The factors affecting effectiveness of risk management of small and medium enterprises in Thailand. *Journal of Namibian Studies: History Politics Culture*, 33, 75-89. Retrieved from <https://namibian-studies.com/index.php/JNS/article/view/1578>

Zainuddin SA, Abdullah B, Nasir NAM, Abdullah T, Nawli NC, Patwary AK, Hashim NAAN.
Sustainable risk management practice in the organization: a Malaysian case study.
Environ Sci Pollut Res Int. 2023 Feb;30(9):24708-24717. doi: 10.1007/s11356-022-
23897-7. Epub 2022 Nov 8. PMID: 36344894; PMCID: PMC9640835.